

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 179 - maig 2022 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Repressió:

Antifeixistes de Pego,

pàg 10-11

Política:

pàg 4-6

CSSBCN: Sobresous de milions d'euros, contractacions a dit, corrupció i nepotisme

Internacional

Palestina, Sàhara, 4rta trobada de la Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i Lluites

pàg 13-16

Sindical:

pàg 6-9 i 12-13

Immersió i acord ERC-PSC...jencara pitjor!
Vaga històrica ensenyament Catalunya
Badia de Cádiz. Mort en auxiliars de drassanes

Suplement: Ucraïna

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

El poder del perro,

de la directora Jane Campion.

Avís: pel·lícula NO apta per als que quan llegeixen la paraula western se'ls disparen les expectatives i les pistoles, esperen acció i veuen plomes d'indi a l'horitzó.

Thomas Savage va publicar la seva novel·la «*El poder del perro*» l'any 1967, va obtenir bones crítiques però no l'impacte que es mereixia el seu pioner plantejament, s'avançava trenta anys al relat de «*Brokeback Mountain*» escrit per Annie Proulx el 1997: les ambigües relacions entre homes a l'oest americà, un món on les dones eren secundàries i els mascles carregats de testosterona ho compartien tot.

Les dues històries han saltat al cinema: el director de cinema Ang Lee va aconseguir el lleó d'or el 2005 i l'òscar al millor director el 2006 per la seva pel·lícula «*Brokeback Mountain*». La directora Jane Campion també ha aconseguir l'òscar a la millor direcció el 2022 pel seu film «*El poder del perro*». Dues obres d'art exitoses que cal visualitzar, que tenen en comú un tema poc tractat però que divergeixen molt en l'enfocament.

En el seu moment vam aconsellar des d'aquesta pàgina anar al cinema a veure *Brokeback Mountain*, ara us intentarem convèncer que és imprescindible veure *El poder del perro*.

La història. Anem a l'oest americà, als anys 20 del segle XX, els germans Phil i George -que són com la nit i el dia- són propietaris d'un gran ranxo. Quan George es casa amb una vídua que té un fill que no respon al paper de mascle dur i violent, Phil es dedicarà a menystindre la vídua i a amargar-li la vida.

Aquest resum, en aparença simple, amaga un complex conflicte i una magnífica solució que, òbviament, no desvetlarem.

Parlem del conflicte. Parlem de masculinitats, Jane Campion mostra diferents models de ser home i posa en el centre l'estereotip de masculinitat mal entesa i tòxica, misògina, i li busca totes les contradiccions i punts dèbils: les relacions de dominació i de desig entre els personatges aniran canviant i les dinàmiques de poder patiran metamorfosis inquietants... i ho deixem aquí.

És un film d'una gran bellesa formal, és un art convertir els paisatges de la Nova Zelanda actual en la Montana nordamericana de 1925, i on cap detall és gratuït, des de la brutícia persistent de Phil

que li fa de cuirassa fins el fet que només dos personatges tenen la capacitat de veure la silueta d'un gos perfilada en les muntanyes de vora el ranxo. Cada detall és una pista, una evidència que construeix intriga i genera una tensió creixent fins al desenllaç.

Classificada com a western modern i com a anti-western, la seva creadora l'anomena post-western perquè de fet en fa una revisió del gènere: té imatges que són un homenatge a escenes clàssiques del cinema de l'oest mentre desmitifica els cowboys i la seva masculinitat.

Les interpretacions dels quatre actors principals són prodigioses: Benedict Cumberbatch, Kodi Smit-McPhee, Jesse Plemons i Kirsten Dunst, comuniquen amb la mirada i pocs gestos el desgavell emocional dels seus personatges. De cadascú d'ells se'n pot parlar llargament, millor veure'ls!

El guitarrista de Radiohead, Jonny Greenwood, és l'autor de la banda sonora d'ambient intrigant (si voleu comprovar-ho sense imatges la teniu a Spotify)

Per acabar, de les aportacions dels crítics de cinema destaquem la de Javier Zurro: «Potser *El poder del perro* tinga la masturbació masculina més hermosa i trista de la història del cinema». Estigueu atents.

Davant l'atac a la classe obrera i sectors populars:

Coordinar les lluites cap a la vaga general

Només faltava l'espiral inflacionària propera al 10% per acabar de descarregar sobre la classe obrera i els sectors populars els efectes de la crisi capitalista. Un augment salarial mig de l'1% en el 2021. De funcionaris pel 2022, del 2%. Pensions que puguen un 2'5% amb l'estafa de l'invent de l'increment de l'IPC mitjà. Salari mínim interprofessional a 1000 euros, suposava només una puja del 3'6%. Mentre la inflació a finals del 2021 pujava el 6'7%. La pèrdua de poder adquisitiu encara és superior si parlem dels treballadors/es amb sous inferiors, perquè creix la desigualtat salarial i la bretxa de gènere. Un empobriment generalitzat recau sobre la població treballadora: acomiadaments, pèrdua poder adquisitiu de salaris i pensions, desnonaments i uns serveis públics lluny de superar els anys de retallades i pandèmia.

Acomiadaments i tancaments rècord al 2021 a la indústria

L'any 2021 es tancava amb el triple d'acomiadaments a la indústria que el 2020. El 2020 eren General Cable (Manlleu i Montcada), TE Connectivity. a Montcada; Saint-Gobain, a l'Arboç, o Motherson Sintermetal, a Ripollet, U-Shin, a Abrera, o Nobel Plàstiques, a Sant Joan Despí. El 2021 seguien amb Nissan i totes les seves subcontractes, Continental, Robert Bosch, Italcò, Movapid... un total oficial de 7.572 acomiadaments a la indústria, la pitjor xifra des del 2009. I el 2022 començava amb els 345 de Malhe Vilanova... i ja es parla de SEAT. La major part d'aquests acomiadaments negociats i signats per les majories dels comitès d'empresa. I els acomiadaments industrials són de millors salaris i més estables que altres sectors. Tancaments que venen de la mà d'una major precarització dins les reformes laborals que el Govern de PSOE-IU/Podem es va negar a derogar.

En tots els tancaments la paraula màgica és «reindustrialització». Una paraula que amb el temps s'esfuma. Aquesta setmana el comitè d'empresa de Nissan s'indignava de la poca responsabilitat de les administracions, però ho fa ara, que la planta ja està tancada i després de deixar a la seva sort a totes les subcontractes. I recordem que a l'agost del 2021 la signatura del tancament de Nissan va ser presentada com «un triomf històric de la classe obrera!»

Vaga als serveis públics

L'educació pública sortia amb 5 dies de vaga amb una força que no es veia en molts anys, amb el crit d'acabar amb els 10 anys de retallades. Després que al novembre una potent vaga d'interins/es havia obligat el govern de la Generalitat a moure fitxa per limitar la temporalitat. Molts sectors de serveis públics lluiten no només per a mantenir el poder adquisitiu sinó també per revertir els processos de privatització, tot exigint com el 061 o el 112 la integració en plantilla de la Generalitat o els serveis d'ajuntaments que reclamen –com les companyes del SAD- la municipalització.

EDITORIAL

Per un pla d'urgència:

- la creació de llocs de treball públics. Una pujada de sous i pensions d'acord a la inflació. Tancar la bretxa de gènere. Prou discriminació laboral contra les dones i contra les persones LGTBI
- La derogació immediata i real de les reformes laborals.
- La reducció d'hores de treball sense reducció de salaris.
- Pensió mínima equivalent al SMI. Ni Pacte de Toledo ni plans privats d'empresa.
- Prohibició dels desnonaments i talls de subministrament bàsics. Expropiació d'habitatges de grans tenidors per fer un parc públic d'habitatge. Expropiació de les elèctriques.
- Regularització ja i equiparació de drets per a totes les persones immigrades. Derogació de la llei d'estrangeria i tancament definitiu de tots els CIE.
- Reversió de totes les retallades i augment de recursos per a sanitat, educació i serveis socials. Prou temporalitat a les plantilles. Prou privatització: internalització serveis externalitzats.
- Aturem la repressió contra les qui lluiten. Amnistia per a totes les encausades en lluites laborals, socials i pel dret d'autodeterminació. Per la llibertat d'expressió contra qualsevol tipus d'espionatge. Derogació de la llei mordassa.
- Augmentar els impostos als més rics i les grans empreses i aturar el pagament del deute públic ha de permetre els recursos per fer possible aquest pla d'urgència.

A la sanitat, només la gran divisió entre els col·lectius de treballadores no ha permès que la lluita per l'estabilització i ampliació de les plantilles necessàries en la lluita contra la pandèmia i l'enfortiment de l'atenció primària, no hagin protagonitzat mobilitzacions més decisives en una

sanitat pública, malmesa amb anys de retallades i privatitzacions.

No podem esperar més, el resultat d'aquest empobriment és que hi ha 20 desnonaments diaris a Catalunya (una quarta part de tot l'estat) malgrat els anuncis oficials de moratòries i, si no son més, és pel moviment de solidaritat que s'enfronta als operatius policials, sovint amb nombroses multes administratives per la llei mordassa i agressions policials. A Catalunya hi ha 1.300.000 persones que viuen en un habitatge insegur o inadequat, en risc de ser desnonades o que ja viuen en espais ocupats, o en infrahabitatges. I 15.000 persones sense sostre -25.000 segons les entitats socials-. Amb un de cada tres infants en risc de pobresa, una xifra que no para de créixer. Un sector especialment castigat és el dels i de les treballadores migrants a qui es neguen, amb la llei d'estrangeria, els més elementals drets com a treballadors/es.

Unificar les lluites cap a la vaga general

Aturar aquesta degradació de les condicions de la classe obrera i els sectors laborals no és possible empresa a empresa o sense aixecar un potent moviment que imposi un canvi de dinàmica per tal que la crisi la paguin els capitalistes que l'han provocada. El govern del PSOE/IU-Podemos ha augmentat substancialment les subvencions a les direccions de CCOO i UGT per tal que segueixin signant els acords amb la patronal. La Mesa sindical (CGT, IAC, Co.bas., CNT, SO) comença a ser un referent de lluita. Impulsar des d'aquesta plataforma la unitat de les lluites, ampliar-la a les organitzacions d'esquerra i moviments socials, ha de permetre obrir la perspectiva de la vaga general.

27/04/2022

LI

Consorci de Serveis Socials de Barcelona (C

Sobresous per milions de contractacions a dit, com

El Consorci de Serveis de Barcelona (d'ara en davant Ccssbcn) és un Consorci integrat per la Generalitat de Catalunya (60%) i l'Ajuntament de Barcelona (40%), creat per la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta Municipal de Barcelona.

L'any 2006 el Ccssbcn inicia la seva activitat i es comencen a formalitzar els primers contractes de treball al personal per la gestió administrativa. A partir del 2008 i 2009 comencen els traspassos per la gestió directa de diferents Centres residencials per a

l'atenció de dones i infants víctimes de violència masclista, persones amb diversitat funcional i discapacitat, i d'infants i adolescents tutelats. Actualment, el Ccssbcn gestiona principalment la totalitat dels recursos residencials de la ciutat de Barcelona al servei de la infància i l'adolescència, persones amb discapacitat i dones, així com diferents recursos residencials de joves i persones amb drogodependències, formant també part del sistema d'informació i atenció a la ciutadania sobre autonomia personal i dependència

A causa del compliment de la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, el Ccssbcn va veure's obligat legalment durant l'any 2021, a publicar al seu portal de transparència diferents informes d'auditoria de comptes dels darrers anys. Era un pur tràmit que havien de fer obligats per llei. Tanmateix, aquests informes van ser col·locats expressament en una petita secció de la seva pàgina web, on no era pas fàcil trobar-los i se'n dificultava la seva lectura, possiblement per no ser, ni llegits, ni descoberts per ningú.

Però fa 3 anys, el Sector Social de la CGT, entrava amb força al Comitè amb dues delegades, i amb menys d'un any ja va aconseguir que les treballadores de l'única Casa de gestió pública d'Acollida de Dones amb els seus fills, víctimes de violència masclista, entressin per fi, en el VIè Conveni de Personal Laboral Públic de treballadores de la Generalitat, ja que fins llavors era l'únic Centre de treball de gestió directa del Consorci que tenia treballadores i professionals encara amb el precari Conveni Privat d'Acció Social, cobrant una mitjana de 400€ menys que la resta de plantilla. Després de més de 10 anys d'injustícia i de que el sindicat prengué forma i iniciés la lluita amb companyes lluitadores d'aquest centre de treball, amb només un any al Comitè i sota l'amenaça de començar mobilitzacions i denúncies contra l'empresa, el Ccssbcn i el Departament finalment acceptaven fer entrar totes les treballadores en el Conveni Públic, com era de justícia.

'euros, corrupció i nepotisme

Però la CGT no només va presentar-se i entrar al Comitè per treballar pels drets laborals i socials de treballadores i usuàries, sinó també per lluitar contra tot tipus de corrupció.

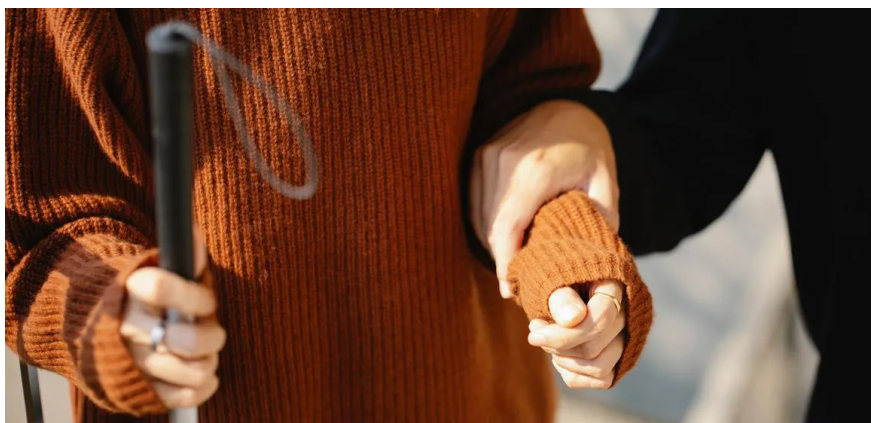
En aquest sentit, era vox populi i safareig de passadissos que el Ccssbcn, especialment durant els seus primers anys, havia esdevingut una maquinària de certs partits de govern per endollar «amiguetes» i donar contractes a falses fundacions d'amics i no pas una institució que havia de garantir els drets socials de la ciutadania de Barcelona.

I comencem a investigar durant dies i setmanes, analitzant en detall la informació de les auditories, creuant dades amb empreses i falses fundacions on d'altres companyes del sindicat també han lluitat i denunciat mala praxi i comencem a trobar de tot i més.

Dels només 3 anys fiscalitzats per auditories, sumant les diferents partides i informes, trobem sobresous per sobre de conveni pagats principalment als Caps de Servei (i que la mateixa auditoria defineix com a il·legals, ja que incompleixen diferents articles de la Llei de Pressupostos de la Generalitat) de **352.379,97€ per l'any 2015, 328.726,40€ per l'any 2017 i 256.000€ per l'any 2019**. La mateixa auditoria indica que aquests sobresous s'haurien pagat cada any des de la creació del Ccssbcn, per tant, estariem parlant de més de 10 anys de sobresous similars i d'una quantitat de més de 3 milions d'euros.

Seguim investigant i trobem també un informe de la mateixa Sindicatura de Comptes on afirma que l'any 2014 ja s'alertava que **s'havien pagat fins a 3 pagues extres a alguns treballadors** «privilegiats», i que a l'estat de romanent de tresoreria hi mancaven **612.018€ segons els comptes de la mateixa Sindicatura**, a més de que la majoria de contractes per a la gestió de serveis públics s'havien formalitzat sense cap tipus de publicitat, transparència ni concurrència pública, és a dir, que van ser donats a dit. **Dels 27 expedients fiscalitzats, 23 havien estat donats a dit, arribant a repartir-se fins a 20 milions d'euros a empreses i fundacions sense cap tipus de procediment obert, transparent i fiscalitzador, i això només per a l'any 2014.**

Unes irregularitats que les mateixes auditories del 2015 i 2017 afirmarien que es van seguir repetint. **L'any 2015 es citen pèrdues de fins a 731.000€ dels exercicis 2013/14, però especialment greu és l'auditoria del 2017 on es diu explícitament «no es disposa de manuals del circuit de caixa en què es determini l'ús d'efectiu i el control» o que «es va executar despesa per import de 957.840€ per la qual no es disposava de crèdit» i que el «Consorti ha pagat de forma duplicada nòmimes i diferents conceptes retributius».**

Pel que fa al compliment de normativa en matèria de contractació per a la gestió de serveis públics, torna a citar com es realitzen contractes sense publicitat, lliure concurrència, transparència i fiscalització tal i com marca la legalitat, donant desenes de milions d'euros per a gestionar serveis socials públics a diferents empreses i fundacions de forma irregular i sense control. **Curiosament alguns d'aquests contractes donats a dit i fiscalitzats per la mateixa auditoria, tenen greus irregularitats com, per exemple, el de la Fundació Intress que inclou factures «inventades» de 10.000€ mensuals per equips tècnics interdisciplinaris que no consten en el contracte, o en un altre contracte d'atenció psicosocial per valor de 110.304 euros s'aporten factures per només 4.689,84€.**

Casualment també, quan analitzem algunes d'aquestes fundacions i empreses, hi trobem, tal i com va passar amb l'antic director general de la DGAIA, en el cas Ricard Calvo, **vincles amb partits de govern i amb polítics i empresaris corruptes sense escrúpols que només cerquen el lucre econòmic.**

Casos greus de portes giratòries on el gerent de l'antiga Convergència del Ccssbcn, el Sr Josep Pera,

signa de forma il·legal un contracte milionari amb una Fundació gestionada per un càrrec polític del seu mateix partit, tinent alcalde de l'Ajuntament d'Olot, primer per Convergència i ara per JunxCat, el Sr Estanislau Vayreda, i on es troba de gerent durant uns anys el mateix **Ricard Calvo** i on també hi ha com a patrons de la Fundació destacats membres d'ERC i l'antiga CiU, com **Santi Vila** o **Joan Puigercós**. És curiós que mentre es signaven de forma il·legal aquests primers contractes de gestió entre el Csbcn i aquesta Fundació anomenada FASI, el patró tresorer fou primer Joan López i Carol ex-tinent d'alcalde per ERC a Vic, per seguidament agafar el càrrec i portar els comptes en **Robert Fauria** i **Donés** ex-alcalde de Sant Hilari Sacalm i ex-president del Consell Comarcal de la Selva per **CiU**, **imputat per suborn, tràfic d'influències, malversació de fons públic i falsificació documental**. Pot semblar increïble, però no ho és, l'hemeroteca i els papers aconseguits ens ho confirmen; un polític imputat per casos greus de corrupció, administra la tresoreria d'una Fundació social (plena de polítics de CiU i ERC com a patrons i directius) que gestiona diferents centres de menors amb contractes per valor de diferents milions d'euros anuals de diner públic. Ah! i no oblidem, amb una important immobiliària propietat de la mateixa fundació a la qual es paga amb diner públic uns lloguers pels pisos i cases on es troben els Centres de Menors que quintupliquen el preu de mercat, tal i com va destapar el diari Crític el 2017.

Seguim investigant, i de sobte trobem una altra d'aquestes Fundacions que havia rebut contractes de forma fraudulenta per part del Csbcn; la **Fundació Cassià Just**, que té l'objectiu d'oferir oportunitats de feina a persones amb trastorns mentals i risc d'exclusió social. Una fundació, que es troba presidida per l'antic Conseller per CiU Josep Cleries, i que té com a tresorer, un empresari constructor investigat per corrupció del famós 3%: l'empresari Josep Miarnau Montserrat, conseller delegat de la constructora i corporació COMSA, imputat pel cas 3% amb els delictes de tràfic d'influències i suborn per obtenir licitacions públiques d'administracions controlades per Convergència. Doncs bé, aquest personatge és el flamant **Patró Tresorer d'aquesta Fundació social que rep milions d'euros de diners públics**.

Vergonya, ràbia, frustració és el que sentim quan trobem tota aquesta informació, i una bola de neu que s'incrementa, plena de corrupció, irregularitats

i nepotisme, amb Fundacions que recordem, gestionen serveis socials públics.

Però és que no només hi ha hagut contractació de serveis de forma fraudulenta, a més d'una possible corrupció amb diners públics per a la gestió de serveis socials, sinó que pel que fa al **procediment de selecció de personal del Csbcn**, la mateixa auditoria de l'any 2017 especifica que «**no hi ha evidència que es doni compliment als principis d'igualtat, mèrit, capacitat i concurrència que estableix la normativa bàsica**», és a dir, que hi ha hagut «nepotisme-endollisme» a l'hora de contractar personal.

I aquí és on després de demanar una relació de llocs de treball, amb categoria, i forma de contractació per part de la CGT, observem que la majoria de Caps de Comandament, els mateixos que han cobrat plusos de centenars de milers d'euros per sobre conveni, es troben en una relació de fixesa laboral, sense cap tipus de concurs ni oposició pública, i des de l'inici de la seva relació

laboral amb l'empresa. **Casualment, ves, quines casualitats té la vida i la contractació a l'administració pública, que alguns d'aquests caps de comandament i personal que tenen fixesa laboral com per art de màgia, tenen carnet polític d'ERC i van ser contractats quan el gerent era el Sr Ramon Lamiel, càrrec polític de confiança per aquest mateix partit.**

Així que, mentre desenes de treballadores del Csbcn, algunes d'elles amb 30 anys a l'administració pública, es troben en una situació d'interinatge i temporalitat en frau de llei, d'altres, sense cap procediment administratiu, concurs, ni procés de selecció, tenen una relació de fixesa laboral des del seu primer dia de contracte.

Val a dir, que abans de denunciar tot això de forma pública i notòria amb un comunicat públic i

(segueix a pàg 10)

Sentència del 25% contra la immersió lingüística

L'acord d'ERC, PSC, Comuns (i pendents de JxCat) ¡encara és pitjor!

La darrera quinzena del mes de març hi va haver un total de 6 jornades de vaga dels i de les treballadores de l'educació pública de Catalunya. Les 5 jornades històriques convocades per tots els sindicats, i una altra específica per exigir al Govern la defensa de la immersió lingüística davant la sentència del TSJC de l'aplicació general del 25% en castellà a tots els centres educatius, així com més recursos per fer-la possible. Mentre això passava, ERC estava als despatxos... però no per atendre les exigències de les mobilitzacions, sinó per satisfer les dels aparells judicials i poders de l'estat que pretenen acabar amb el català a l'escola pública.

A finals del mes de març ERC, PSC, Comuns i JxC anunciaven un acord per modificar la Llei de Política Lingüística dels centres educatius de Catalunya. L'acord es va presentar amb l'argument d'evitar la sentència del 25%, però el seu contingut evidencia que pot ser encara pitjor que la mateixa sentència. El text pactat segueix parlant del català com a llengua vehicular, però hi afegeix: «*També és emprat el castellà en els termes que fixin els projectes lingüístics de cada centre.*» És a dir, es reconeix per primera vegada el castellà com a

llengua d'ús a les escoles per ser utilitzat per ensenyar qualsevol matèria i, per tant, anul·la la immersió lingüística, ja que la seva base és justament que totes les matèries que no són l'ensenyament d'altres llengües, com el castellà o l'anglès, es fan sempre en català.

A més, es deixa a criteri de cada centre (i això amb la pèrdua de democràcia generada per la pròpia Llei d'Educació de Catalunya vol dir, generalment, a criteri de les direccions) quin percentatge es faria en castellà. Si la sentència del TSJC parla d'un 25% per a tots els centres, amb aquest acord podríem trobar centres que fessin el 50% de les àrees en castellà. I el que és encara més greu, podríem trobar centres a la mateixa localitat o barri amb percentatges d'ús d'ambdues llengües significativament diferents. És a dir, s'obre la porta a una segregació entre centres per raons de llengua com no hem tingut mai abans.

L'argument (o excusa) d'aquesta flexibilització és que les necessitats lingüístiques dels diferents territoris de Catalunya són diferents i que, per exemple, al Baix Llobregat fan falta més hores de català que a les comarques gironines... és justament la posició del PSC després d'abandonar la defensa de la immersió lingüística que tenia al seu inici. La realitat és que aquesta flexibilitat, pot acabar responant més a les pressions que rebí cada centre o territori que a les seves necessitats pedagògiques. I encara més, en l'actual context que han generat els darrers Governos de la Generalitat de Catalunya: d'una banda, fomentant la competència entre els centres (i, per tant, la tendència d'oferir el que volen els usuaris per tenir

més demanda) i de l'altra, abandonant l'esperit inicial de la immersió, fonamentat en la cohesió social i que, als seus inicis, implicava recursos addicionals allà on més falta feien.

L'acord per modificar la Llei de Política Lingüística suprimeix també una part del text actual que parla de l'atenció i suport lingüístic específic que ha de rebre l'alumnat nouvingut a Catalunya. Aquesta qüestió ja la venien incomplint els darrers governs: tant retallant en recursos generals per atendre l'alumnat (per tant, també en matèria lingüística), com en la reducció progressiva (casi total) de les aules d'acollida (suports en grups molt reduïts a l'alumnat immigrant de procedència no catalanoparlant).

Aquest pacte és, en definitiva, un exemple gràfic de la voluntat dels partits que el sustenten d'acordar una realitat política d'autonomisme que volen presentar de manera més amable que el 155 del PP (i del PSOE/PSC, que en forma part), però que va en el mateix sentit. Segurament per això, al tancament d'aquest article, JxC ha tornat a demanar un ajornament de la seva aprovació al Parlament veient que, tant la plataforma Pública i En Català (CGT Ensenyament, USTEC, Intersindical-CSC, COS, SEPC i AFFAC, amb suport de la CUP) com la mateixa ANC, convocaven mobilitzacions en contra. La llei que s'havia d'aprovar el 29 d'abril queda ajornada 15 dies més, en una altra mostra de debilitat del Govern. Per tant, s'ha de seguir pressionant fins al final per aturar aquest acord i exigir al govern la defensa real de la immersió lingüística, que passa per desobeir veritablement la sentència del TSJC enlloc de dissimular-ho amb mesures que poden ser més nocives que la pròpia sentència.

*Pedro Mercadé,
delegat sindical de l'escola
pública*

Tot el suport a la #vagaeducació

«No són 5 dies de vacances, són 10 anys de retallades» i les podem revertir ara, si ho volem

(Reproduïm la nostra declaració dels darrers dies de la vaga per recollir les reivindicacions i les perspectives). Feia molts anys que els i les treballadores de l'educació pública de Catalunya no irrompien als carrers amb la força que ho han fet durant les jornades de vaga del 15, 16 i 17 de març. En pocs dies, la impotència i la resignació s'han transformat en protesta i en lluita. Després de 10 anys de retallades persistents i pèrdua creixent de democràcia als centres, i després de 2 darrers anys afrontant la Covid sense els recursos necessaris i amb uns protocols que han generat més desconcert i feina afegida que una altra cosa, els i les treballadores de l'educació han dit prou. Ho han fet després dels anuncis del Conseller Cambray dels canvis, sense temps per dur-los a terme en condicions, del currículum, i d'un avançament d'inici de curs que, a més d'imposat, genera moltes incerteses organitzatives.

Però com diu el lema que va impulsar inicialment la CGT i que han fet seus la resta de sindicats i el conjunt del moviment: «no són 5 dies de vacances, són 10 anys de retallades». Per molt que el Departament d'Educació, amb la col·laboració de la majoria de mitjans de comunicació, hagi volgut posar el focus en la qüestió del calendari, aquest ha estat només el detonant, la gota que ha fet vessar el got. Una de les qüestions més importants de cara als propers dies de vaga serà seguir incrementant el suport de famílies, AFFAC i del conjunt de la societat en aquest mateix sentit: que aquesta lluita va de revertir les retallades i la privatització a l'educació pública que han vingut imposant els darrers governs. L'anunci de 5 dies de vaga per part de tots els sindicats amb representació a l'educació pública va aixecar dubtes inicialment entre part del personal educatiu per no haver estat debatut prèviament en assemblees. Però justament, aquesta contundent convocatòria ha resultat un revulsiu i ha generat una participació a les assemblees i una implicació del professorat que no es veia en una dècada i que ha tingut com a conseqüència l'enorme força mostrada en aquestes primeres jornades, que ja han provocat moviments per part del Departament.

La resposta del conseller Cambray a l'enorme vaga i mobilització del primer dia va ser aplicar un increment salarial a les direccions «amb avaluació positiva» per intentar tornar a posar-les del seu costat, després de constatar com moltes d'elles estan protestant i mobilitzant-se amb les seves companyes de centre. Posteriorment, hi ha hagut un degoteig d'anuncis de mesures, menors i maquillades que suposarien una lleu millora en relació amb la situació actual, però que estan encara molt lluny del conjunt de la plataforma reivindicativa i que no inclouen cap de les mesures essencials com són el retorn a l'horari lectiu setmanal anterior a les retallades (18 hores a secundària i 23 a primària) o la reducció real i generalitzada de les ràtios (no només dels grups d'Ei3) que haurien de suposar, en ambdós casos, un increment significatiu de les plantilles. Però alhora, i a l'endemà de la vaga per la llengua del 23M, enlloc de blindar realment el català a l'escola, ERC anunciava un acord que suposa un atac a la immersió lingüística encara més greu que la mateixa sentència del 25%, ja que inclou l'ús del castellà a la resta d'àrees sense definir-ne el percentatge.

La força demostrada els primers 3 dies de vaga evidencia que cal anar a per totes: difícilment ERC, partit del govern i del conseller, podrà assumir gaire més temps el desgast polític que li suposa aquest pols. Ni

0 anys de retallades»... a lluita continua!!

pot mantenir gaire més temps a un provocador que ha generat un consens sense precedents en contra seva com en Cambray, ni pot seguir mantenint la manca de finançament que pateix l'escola pública (un 3% del PIB quan la pròpia LEC diu que ha de ser un 6%), si la lluita segueix amb la mateixa o amb més força encara. I aconseguir-ho és possible.

A més del suport de les famílies, és essencial la participació dels i de les estudiants a les properes vagues, com sembla que així serà. Alhora, cal tenir ben present i ser fidels a les demandes concretes del personal interí que ha protagonitzat recentment la lluita més rellevant dels darrers anys exigint un concurs de mèrits basat en el temps treballat enlloc de l'actual model d'oposicions.

Una altra de les qüestions més importants a millorar en la continuïtat és incorporar a la lluita al conjunt de personal no docent que treballa als centres educatius: personal de suport (TEEIs, TIS, vetlladores, etc), PAS i companyes del lleure, que pateixen situacions realment precàries a mans d'empreses privades davant de les quals s'ha d'exigir la seva internalització. De la mateixa forma, caldria recordar i afegir a personal d'escoles bressol i companyes d'Universitats, també en situacions molt precàries, com ara les doctorandes. És molt important no deixar cap company/a enrere i aixecar també totes les reivindicacions dels diversos col·lectius de l'educació, per solidaritat de classe, però també per tenir més força per guanyar.

I possiblement, l'element més important de cara a la continuïtat més enllà de les jornades de vaga del 29 i 30 de març, serà traspasar el poder de decisió de fins a quan i de com ha de seguir la lluita a les assemblees de treballadores dels centres educatius. Els sindicats convocants a les 5 vagues han reiterat que és fonamental la unitat. Doncs bé, la millor unitat possible, i que no exclou la participació dels sindicats, és aquella que inclou en el debat i la pressa de

Última hora Cambray trenca les negociacions amb més mentides

Al tancament d'aquest diari el conseller Cambray anuncia la ruptura de les negociacions amb els sindicats per no acceptar la darrera oferta del Departament de reduir per al proper curs una hora lectiva setmanal a les etapes d'infantil i primària, la qual cosa suposaria el retorn a l'horari lectiu anterior a les retallades i un increment de plantilla d'uns 1400 docents. La proposta, però, venia enverinada ja que deixava fora a totes les companyes de secundària, a més d'altres reivindicacions, i és per això que els sindicats no l'han acceptat. El conseller Cambray, que ha aplicat moltes altres mesures sense arribar a cap acord amb ningú, ara culpa als sindicats de que no es dugui a terme aquesta per no signar un acord, en el que és una altra mostra de prepotència i un xantatge! Igual que ha fet per imposar altres mesures, que apliqui la reducció de l'hora lectiva de forma unilateral si reconeix que ho poden fer!

Cal que les treballadores ens seguim organitzant i mobilitzant fins aconseguir totes les reivindicacions i fins a fer fora a aquest mentider prepotent que tenim de conseller!!

decisions al màxim nombre possible de les treballadores que hauran de participar de les mobilitzacions que se'n derivin. En un moment com l'actual, cal recordar la vaga indefinida de Ses Illes i quins van ser els elements que la van fer tombar el Decret de Trilingüisme (TIL), gran part de la desinversió que patien, i al mateix govern del PP de Bauzà: assemblees de treballadores amb gran participació, una coordinadora d'aquestes assemblees, empenta per tirar endavant una vaga indefinida i la capacitat d'aconseguir un enorme suport social.

Tan de bo, aquesta vaga a l'educació pública sigui l'espurna que prengui la del conjunt dels serveis públics pels recursos que calen i contra la privatització que pateixen. Cal un pas endavant de la Taula Sindical de Catalunya per aglutinar les lluites i les necessitats vitals de la gent treballadora i coordinar un pla de mobilitzacions que avenci cap a la vaga general! Per últim, es fa cada cop més evident que cal construir una alternativa política des de l'esquerra, que no faci de cossa de cap govern que estigui al servei dels interessos de la burgesia, sinó que defensi de manera independent i nítida els interessos dels i de les treballadores.

Si seguim, estenem i democratitzem més aquesta lluita: la guanyarem!!

28/03/2022

LI

(ve de pàg 6)

filtrant certa informació en alguns mitjans de comunicació per a que també ho fessin públic, des de la CGT ho vam posar en coneixement del Comitè i encara estem esperant que UGT, sindicat majoritari i qui té la presidència, condemni públicament aquesta corrupció i nepotisme. Tanmateix, el que sí han fet els flamants assessors d'aquest sindicat groc de la patronal és avisar-nos amb tics amenaçadors, com a corretges transmissores de l'empresa i de certs «capos de tuti», de que estem sobrepassant una línia que no té marxa enrere, i que aquestes denúncies tindran conseqüències.

Mentrestant, amb un somriure als llavis, les dues delegades per la CGT al Consorci, així com la seva secció sindical i el conjunt del Sector Social CGT, estem orgulloses de formar part d'un sindicat combatiu, de classe i anarcosindicalista que denuncia, reivindica i lluita per un nou món. I fermes i combatives, seguirem amb el compromís de denunciar tota praxi corrupta, especialment aquella que especula i es lucra amb la precarietat i la misèria de les persones més vulnerables, alhora que seguirem reivindicant uns serveis socials públics, gestionats de forma pública amb la participació activa de treballadores i usuàries com a únic model vàlid per garantir els drets socials del conjunt de la ciutadania.

*Robert Morral – Delegat del
SECTOR SOCIAL CGT
ENSENYAMENT BCN al Consorci
de Serveis
Socials de
Barcelona*

14 encausats de Pego (País Valencià)

Prou criminalització, ab

Un miler de persones van protestar a Pego el 18 de febrer contra la decisió de la Fiscalia de demanar penes de presó per als 14 joves detinguts el 18 d'octubre del 2020. (Veure LI 178). Entrevistem al Grup de Suport dels Encausats de Pego.

LI.- Com va reaccionar la població de Pego davant del grup de seguidors neonazis ultra del Gandia CF i la protecció de la Guàrdia Civil?

Grup de Suport.- Al migdia del 18 d'octubre de 2020, un grup d'uns vint seguidors del Gandia van aparèixer al poble. Es tractava dels «Gandiablues Ultras» (ara també s'anomenen *Serpi City Firms* i reuneix seguidors del *Gandia CF*, els quals tenen vincles amb *Ultra Yomus*). Es van dedicar a cridar pel carrer proclamant consignes feixistes i enganxant adhesius amb símbols nazis. Arrel d'això, diverses veïnes avisaren a la Policia Local. A la vesprada, es va donar una manifestació espontània a l'entrada del camp de futbol, demostrant el rebuig a aquests actes.

Davant d'això, tant les veïnes que avisaren a la Policia, com les que es concentraren per la vesprada van mostrar una resposta contundent i ferma a l'enaltiment al feixisme que es va viure aquell dia pels carrers del nostre poble. Valorem que va ser una resposta contundent i ferma, digna d'una cultura democràtica que sembla no imperar a les estructures de l'Estat espanyol.

LI.- Explica'ns breument com van ser les detencions.

GS.- Els detenen a les portes de casa i universitats, anant a la feina, davant de veïns i veïnes del poble. Els detingueren davant de persones properes i amb qui tenen relacions emocionals o laborals, amb l'agreujament psicològic i social que això suposava.

Els perceben les detencions com un càstig exemplificador i amb un intent de criminalitzar les expressions antifeixistes. Els detenen de manera innecessària i totalment injustificada; amb un avís hagueren acudit al jutjat que pertocava. Aleshores entenem que aquestes detencions i judicis són les pràctiques sistemàtiques que utilitzen amb l'única finalitat i objectiu de generar por i criminalitzar-nos davant de l'opinió pública.

LI.- Com va sorgir la necessitat del Grup de Suport als encausats?

GS.- Som un grup de persones properes a les encausades o al cas repressiu amb els objectius de donar suport a les encausades de forma econòmica i psicosocial, de difondre el cas i donar una resposta conjunta a la repressió. Perquè açò és una qüestió social, no individual. Els ha tocat a ells, com haguera pogut tocar a altres. I no sols això, sinó que som conscients que tot açò és fruit d'una intencionalitat política.

Darrere del grup de suport hi ha, no sols el recolzament a les encausades, sinó també un objectiu de denúncia a la repressió.

Els encausats no han passat mai per una situació com aquesta. L'ansietat i la por que viuen arrel de les penes que se'ls demana, moltes vegades els bloqueja. Per això, el Grup de Suport és un element clau en la defensa i la denúncia.

LI.- En quina situació jurídica es troben els 14 encausats?

GS.- La Fiscalia demana un total de 104 anys de presó repartits entre 14 joves de Pego que van participar en aquelles protestes. Els acusen d'atemptat contra l'autoritat, lesions, desordres públics i amenaces.

El ministeri públic sol·licita vuit anys i onze mesos de presó per a 12 dels 14 joves encausats, amb tipus agreujats tant en l'atemptat a l'autoritat com en els desordres, cosa que fa augmentar la petició de la pena.

A banda de la petició de la Fiscalia, hi ha també les de l'acusació particular, exercida per cinc agents de la Guàrdia Civil. Dos d'elles s'adhereixen a la petició de penes de la fiscalia, i els altres tres en demanen penes de cinc anys de presó. Curiosament, en aquest cas, la Fiscalia sol·licita més anys de condemna que la majoria de les acusacions particulars. A més, les responsabilitats civils exigides implicarien uns cinc mil euros en indemnitzacions a repartir entre tots els acusats en cas de condemna.

Pel que fa a la situació processal, ha finalitzat la instrucció als Jutjats de Dénia i les actuacions passaran a l'Audiència provincial d'Alacant on serà el judici, en un temps indeterminat.

Les acusacions es basen en el relat dels agents de la Guàrdia Civil. Contra els ultres de Gandia no s'ha formulat cap denúncia ni acusació.

LI.- Quines noves accions estan previstes?

GS.- Hi ha previstes diverses accions (jornades, excursions, etc.), articulades baix campanyes antirepressives amb la finalitat de difondre el cas i fer una denúncia pública. També, algunes d'elles per a recollir diners, i poder cobrir les despeses econòmiques derivades del cas. La majoria d'elles les duem i durem a terme amb col·laboració amb altres col·lectius.

LI.- Com podem ajudar des de Lluita Internacionalista?

GS.- Donant-nos veu, com esteu fent amb aquesta entrevista. La visibilització del que s'està vivint és un punt clau, no sols, per fer front al cas concret, sinó per denunciar la desproporció de les penes, el blanquejament i la impunitat del feixisme a l'Estat Espanyol, la criminalització de l'antifeixisme i per estendre una cultura antirepressiva arreu de l'Estat. Per això, us agraïm la vostra col·laboració.

Ens agradaria donar les gràcies per totes les mostres de solidaritat rebudes, tant a les persones encausades com als familiars que estan vivint aquest procés.

Entrevista realitzada per Carlos Rodríguez (País Valencià)

Badia de Cádiz. Morts al *tajo* en empreses auxiliars del metall

Els Noms dels Números

El despertador va sonar amb la mateixa maldat que ho fa tots dies, a les 5.45h del matí. Em vaig despertar diverses vegades per la pluja i el vent, havia estat una nit de gossos. En el bar del Río, encara que s'aixequen abans els companys de l'hostaleria que els del metall, els clients estaven dins del bar, a la terrassa o als voltants, com cada matí. Però no era un matí normal perquè no és normal (ni és normal ni és per mala sort) que un treballador morí al «tajo» i, en totes les converses, es parlava del que havia ocorregut a les 2 de la matinada a les drassanes de Puerto Real, allà al costat. Un altre accident més i una altra vegada un company de l'auxiliar, un nombre de punts, un subcontractat de punts. Un esclau sense nom amb seixanta-dos anys i dos dies d'antiguitat en el seu contracte, havia mort treballant.

Us en recordeu (encara passa, potser ja d'una altra manera) quan els treballadors en l'atur es posaven en torns a esperar que l'encarregat els triés per entrar a «currar»? "Jo, senyor totpoderós, et trio a tu". Encara ens continuen triant i, en aquest poder d'elecció, es precaritzen els nostres drets laborals. Cada vegada que lliurem el currículum en els torns, per la web o en el taller concret per a ser triat, comença el xantatge en el qual, més important que la teva experiència laboral que posa en el teu currículum, és la teva necessitat convertida en la flexibilitat que tinguis per passar o no *per l'aro*. El xantatge del model de contractació, "el tu sí o tu no", que fa que te'n pugis en la bastida o en la canastreta digui el que digui el PRL o els meravellosos cursos obligatoris de 60 hores del metall, que moltes vegades paguem amb els nostres diners els i les treballadores per entrar a treballar, i que ens l'imparteixen mentre fem becaines quan el dibuixet que surt al projector ens ensenya a posar-nos el casc o a saber la diferència entre una caiguda a igual o a diferent nivell. Cursos «*per treure marrons als empresaris*» que ens converteixen en recursos preventius de cara a la llei: « Tu ets el principal responsable de la teva seguretat» però que oblida que tenim una clàusula invisible en els nostres contractes que ens obliga a competir: «si no hi pugues tu, hi pujarà un altre».

Mentre fa més de deu anys, els i les treballadores de NAVANTIA es prejubilaven amb cinquanta-dos anys, companys o números de seixanta anys de l'empresa auxiliar, s'acostaven als torns a demanar ser triats. Triats per ficar-se en un tanc a soldar tot i que ja el cos no els donava per més. Mentre els de la casa es prejubilaven amb cinquanta-dos anys amb tots els honors, els de l'auxiliar de 60, núme-

ros sense noms, suplicaven en els torns per ser triats i poder continuar competint. Quan serà el dia en què tots els que entrem per la mateixa porta tinguem els mateixos drets? A Eduardo li quedaven només vuit mesos de competició i es va haver de pujar a la canastreta una nit de gossos perquè si no, ho faria un altre. Eduardo, sense coeficient reductor i sense privilegis per l'edat per tenir una feina més adequada, és el nom de molts números que ja no estan amb nosaltres i, encara que no sempre van morir en accidents, els va matar Drassanes per hèrnies, fibrosi pulmonar...

Els Noms:

15/06/2017 Chiqui de la subcontracta Ditecsa va sofrir greus cremades a la cara i als braços, a causa d'una deflagració de gas per una fuga d'oli a pressió, va ser intervingut en diverses ocasions.

- Al cap de 4 dies de l'anterior accident, Cristóbal treballador de la subcontracta Gaditana de Doll, és portat a l'hospital després de caure-li un tub de grans dimensions en les Drassanes de Puerto Real. A causa de les destrosses considerables, li amputen totes dues cames.

18/05/2018. José Luis de quaranta-sis anys, resident a San Fernando i Daniel, de 31, resident al Puerto de Santa María, van morir aixafats per una portalada de popa en el taller de la subcontracta Equimansur.

- Andrés, treballador de trenta-un anys de la subcontracta ATDT, morí sol dins d'un tanc (NAVANTIA Sant Ferran).

- 21/11/2019. Juan José de cinquanta-vuit anys, de la subcontracta Fructuoso Pascual, va morir en ser impactant per un fragment del sostre de la nau en obres de Navantia San Fernando, en l'Arsenal de la Carrasca.

-5/04/2022 Eduardo de seixanta-dos anys, resident a Puerto Real, mor després de ser colpejat mentre treballava en la canastreta per una grua mòbil en les Drassanes de Puerto Real. Era treballador de SIASA.

La sang que es vessa en les drassanes és vermella, dels treballadors de les empreses auxiliars. El 100% dels accidents greus en el metall, són dels nostres i aquesta estadística no la reflecteix cap PRL. No volem lleis protocol·làries que justifiquin als empresaris perquè ens continuïn obligant a competir, volem mecanismes reals: borses de treball controlades per les treballadores, auditoria externa a NAVANTIA perquè «surti tota la merda a reluir», recursos preventius i delegats de seguretat independents que no tinguin a veure amb la producció, Comitès de Subcontractes, Inspecció de treball útil...

Transformar el dolor i la ràbia per a mantenir vius aquests i altres noms, perquè no es converteixin en números, ens ha de donar forces perquè els i les treballadores de l'auxiliar ens unim i canviem les normes i mai més, entrem a les factories a competir, SOM COMPANYS, no rivals.

Nota: La CTM posem des de ja els nostres advocats a la disposició de la família d'Eduardo i, independentment a això, denunciarem l'ocorregut davant dels tribunals i demanarem que s'obri una investigació sobre el cas. Actualment, CTM és l'única demandant en el cas del company mort a l'interior d'un tanc en les corbetes que es construeixen en Drassanes de San Fernando.

Coordinadora de Trabajadores del Metal de la Bahía de Cádiz

Palestina

L'exèrcit israelià irromp a la mesquita Al-Aqsa

Ahir a primera hora, forces de seguretat de l'estat sionista i racista d'Israel, van irrompre violentament a la mesquita d'Al-Aqsa a la ciutat de Jerusalem. Fins al moment d'escriure aquesta nota, hi hauria 344 palestins ferits i 100 detinguts.

Des de molt aviat es va anar concentrant a l'esplanada de les mesquites un nombrós contingent d'efectius policials israelians, que van llançar gas lacrimogen i munició real als centenars de palestines i palestins que entraven a la mesquita en el marc de la festivitat religiosa del Ramadà, amb l'objectiu de desallotjar-los del lloc i permetre l'ingrés a la mesquita de nombrosos colons israelians que els acompanyaven.

Les forces policials israelianes van ferir i van colpejar a diversos periodistes que cobrien els fets, així com a diversos paramèdics que atenien els ferits. Hi ha, almenys, dos palestins ferits de gravetat.

Des de fa dues setmanes, amb l'inici del mes sagrat del Ramadà per a l'islamisme, l'exèrcit israelià ha llançat una sèrie de batudes perseguint i detenint activistes palestins a Cisjordània i els altres territoris ocupats. La repressió dels ocupants sionistes ha estat resistida heroicament pel poble palestí

En el marc d'aquestes batudes, les últimes 72 hores han estat assassinats 14 palestins, la majoria joves i nens. Ahir va ser assassinat per l'exèrcit israelià un jove de 17 anys a la ciutat de Jenin.

L'any passat, per aquesta mateixa època, a la repressió a la mesquita d'Al-Aqsa li va seguir una massiva operació militar de l'exèrcit sionista d'Israel contra la població de Gaza, que es va estendre durant 11 dies amb un saldo de més de 230 palestins assassinats i més de 1700 ferits.

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional repudiem aquest nou atac brutal de l'exèrcit genocida d'Israel contra el poble palestí, i donem suport a la seva heroica lluita i resistència contra l'ocupació sionista. Mentre seguim defensant l'establiment d'una Palestina única, laica, democràtica i no racista.

16/4/2022.

Premsa de la
UIT-QI

Pedro Sánchez consuma la traïció al poble saharauí

El govern de Pedro Sánchez ha consumat el gir diplomàtic que, 40 anys després de la vergonyosa entrega del Sàhara occidental, aleshores una colònia espanyola, ara lliura a l'ocupació marroquina. Ha estat amb un comunicat oficial del palau reial marroquí que s'ha descobert una carta enviada per Sánchez a Mohamed VI en què accepta el pla de Rabat d'una autonomia per al Sàhara Occidental dins del Marroc com "la base més seriosa, realista i creïble" per resoldre el conflicte. Podemos protesta, però tampoc trenca.

Una traïció en tota regla, contrària a tot dret, i que és una concessió davant el xantatge del Marroc, que utilitza la immigració com una arma per imposar els seus interessos d'estat, com vam poder constatar l'abril passat a Ceuta. Tot s'hi val en la política del PSOE, que diu que retira les infames concertines de les tanques de Ceuta i Melilla, però alhora arma el règim marroquí i accepta totes les seves exigències polítiques. Tot per què faci de guardià d'unes fronteres on s'ofeguen cada any centenars de joves a qui es nega el seu dret fonamental a buscar millors condicions de vida, fugint de l'espoli de les multinacionals europees.

Digui el que digui Sánchez -que segueix els governs dels Estats Units, França o Alemanya-, el poble saharauí té el dret fonamental a decidir lliurement el seu destí i l'ocupació armada marroquina, una herència de la dictadura franquista transformada en monarquia borbònica el 1976, és una violació manifesta d'aquest dret. Un dret fins i tot reconegut per l'ONU el 1979. Com a ex-potència colonial, i actual potència administradora, Espanya té l'obligació de no reconèixer aquesta ocupació i defensar el dret a l'autodeterminació del poble saharauí. La República Àrab Saharauí Democràtica, RASD, va ser proclamada a l'exili: des del 1975, quan metrallats i sota les bombes de fòsfor blanc i napalm marroquines, va començar un èxode que, fins avui representa 153.600 refugiats que malviuen en jaimas

i casetes de tova en 5 campaments, wilayas, a la regió de Tinduf a Argèlia.

L'autonomia dins del Marroc, un règim monàrquic autoritari que no reconeix els drets democràtics més bàsics, és una negació del dret saharauí. Com ho són els acords comercials signats per la Unió Europea amb el Marroc per legitimar l'espoli dels recursos pesquers i miners del Sàhara Occidental i que han estat tombats pels mateixos tribunals europeus.

La traïció criminal del govern "més progressista" de PSOE-IU/Podemos, s'agreuja quan lliura lligat de peus i mans el poble saharauí a un règim del qual s'ha constatat la seva brutalitat vulnerant

reiteradament els drets humans amb multitud de detinguts, desapareguts i torturats certificats per les organitzacions de drets humans internacionals, amb brutals atacs de l'exèrcit el novembre del 2020 contra manifestants pacífics a Guerguerat, o sentències, aquell mateix any, de 20 anys a perpètua als independentistes que havien protestat contra el desmantellament del campament de Gdeim Izik.

Visca la lluita del poble Saharauí, pel seu dret inalienable a l'autodeterminació!

Fora l'ocupació Marroquina del Sàhara Occidental!

22/03/2022

Dijon (França)

4rta trobada de la Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i Lluites

Amb la participació de 32 organitzacions de 21 països diferents, es va realitzar a Dijon (França) entre el 21 i el 24 d'abril, la 4a trobada de la Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i de Lluites. Es van reunir més de 150 participants i 52 més no van poder fer-ho per problemes de visat. Les delegacions més nombroses corresponien a CSP-Conlutas (Brasil), Solidaires (França) i CGT (Estat espanyol), les organitzacions impulsores de la xarxa. La Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors Quarta Internacional (UIT-CI) i la secció a l'estat espanyol Lluita Internacionalista (LI), vam ser-hi en qualitat d'observadors. A la trobada va ser molt important la col·laboració amb els companys sindicalistes de l'STTC i STOP i militants del MAS (Portugal).

Es van abordar discussions per sectors amb l'objectiu d'establir estratègies comunes i coordinar millor les activitats de solidaritat a les lluites sindicals. Entre les lluites **va destacar la intervenció d'Adriana Urrea, secretària general de sindicat de Subnotimex (Mèxic) que fa més de dos anys que estan de vaga a l'agència de notícies pública.** Es va aprovar una campanya de suport a la lluita. També es van abordar debats temàtics com els de dona, racisme, migracions, control obrer...

Ucraïna i Palestina van ser punts centrals del debat. El primer el va presentar una companya en

representació del sindicat *Unió Independent de Miners de Kryvyi Rih*, presentant la lluita del sindicat i la clara determinació del poble ucraïnès d'enfrontar la invasió de Putin. Molt important en aquest punt va ser l'informe que va presentar el delegat del sindicat polonès *Inicjatywa Pracownicza* (Iniciativa Obrera), que juga un paper molt destacat en la coordinació de la solidaritat, tant a l'acollida de refugiats/des, com als combois que s'estan enviant a sindicats ucraïnesos o a la campanya Operació Solidaritat.

La trobada estava marcada pel **comboi que dies després sortia de França, amb 21 sindicalistes de Solidaires, CSP Conlutas i SICOBAS (Itàlia), per lliurar ajuda humanitària el 1r de maig a Lviv (Ucraïna) al**

sindicat miner de Kryvyi Rih. En el debat Diego, delegat de Conlutas i militant de CST (UIT-CI), va reafirmar el suport a la resistència ucraïnesa i la necessària solidaritat internacionalista de classe per donar suport al sindicalisme i els sectors de l'esquerra ucraïnesa, com Operació Solidaritat des d'una posició oposada a l'OTAN i als imperialismes nord-americà i europeus. La reunió ens va permetre establir **lligams amb el sindicat miner ucraïnès i el sindicat polonès IP, amb vista a l'enviament del material mèdic que portarem a Operació Solidaritat a primers de maig.**

També va tenir un punt específic Palestina, amb un delegat del sindicat de correus d'Hebron. Va denunciar la política sionista, les greus condicions que han viscut en aquest període de pandèmia sota l'apartheid d'Israel contra els i les palestines, i l'agreujament de la repressió de les darreres setmanes. Finalment, va fer una crida a continuar amb **la solidaritat amb el poble palestí i mantenir les campanyes de BDS contra el sionisme.** Es va votar una resolució de suport. També hi va haver una resolució de solidaritat **amb el poble saharauí,**

reafirmant el seu dret a l'autodeterminació. Una més va exigir la fi de la repressió i la llibertat de les represaliats a Cuba.

Dues taules més, una sobre precarietat i ecologia van completar els debats a la trobada. Es van aprovar nombroses resolucions, entre les quals una actualització del manifest de la *Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i de Lluites*. Es va fixar per a d'aquí a dos anys la 5 trobada, que tindrà lloc a Brasil.

26/04/2022.

Diego Vitello
de CST i Conlutas
i Isarn Pardes
i Josep Lluís del Alcázar
de Lluita Internacionalista
Delegació de la UIT-QI

França Triomf de Macron i ningú festeja

Emmanuel Macron va ser reelegit president de França en segona volta contra la ultradretana Le Pen, amb una forta abstenció del 28% (la més gran des del '69, després del maig francès) i un altre 6% de vot nul. El triomf de Macron no va motivar cap festeig popular. (Anàlisi completa de Miguel Lamas a <https://uit-ci.org/>)

Xerrades de LI en aquest mes

A més de les dedicades a la guerra d'Ucraïna a Lleida, Girona, València, L'Hospitalet, Vilafranca, La Prosperitat,... en vam fer d'altres a BCN, Girona, i Granollers sobre Nicaragua amb Miguel Sorans, dirigent de la UIT-QI i excombatent de la Brigada Simón Bolívar a la revolució nica.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir vesió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

